

Arrest

nr. 75 537 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat FALLA, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 april 2008 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 20 oktober 2009 vraagt verzoeker met een schrijven zijn medische aanvraag aan te vullen met de 'humanitaire' elementen. Hij vraagt een toepassing van het criterium 2.8B van de (inmiddels vernietigde) instructie van 19 juli 2009.

Op 14 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt ingetrokken.

Op 4 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 november 2011 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17/12/2007 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S., B. (R.R.: 000)

nationaliteit: Kosovo

geboren te G. op 06.08.1985

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02/04/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is . Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Kosovo.

Betrokkene heeft verder geen echte mantelzorg nodig en betrokkene kan ook reizen met deze aandoening.

Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen merken we op dat essentiële geneesmiddelen gratis beschikbaar zijn in alle openbare gezondheidszorginstellingen, zoals blijkt uit het rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie, getiteld "Retourner au Kosovo, informations sur le pays"(dd. 01/12/2009)(1). Betrokkene kan voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht in de lokale medische centra/poliklinieken of in de gespecialiseerde centra van Pristina [2]. Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is. Bovendien moet worden opgemerkt dat wet nr.2003/15 [3] betreffende het stelsel van sociale bijstand voorziet in financiële steun voor gezinnen waarin alle leden nood hebben aan sociale steun en niet in staat zijn om te werken of indien één lid afhankelijk is aan sociale steun en een kind heeft onder de vijf jaar of een wees.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: een arbeidscontract, het volgen van Franse lessen, ...) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

De tweede bestreden beslissing:

"Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van de Grondwet en afwezigheid van adequate en pertinente motieven, onwettigheid van de akte.

Verzoeker betwist het motief dat zijn aandoening kan worden behandeld in het land van herkomst. Hij verwijst naar een document, in bijlage van het verzoekschrift toegevoegd, met name een persartikel van 19 oktober 1999 van "*L'Organisation Internationale du Travail*" (OIT). Verzoeker verwijst tevens naar rapporten, niet in bijlage gevoegd bij het verzoekschrift. Hij betoogt in essentie dat de gezondheidssector in Kosovo fundamenteel wordt gekenmerkt door een 'onder-financiering', onvoldoende investeringen, een falende infrastructuur, slecht management, laag loon van de werknemers, negatieve sociale- en gezondheidsindicatoren, enz. Verzoeker wijst op een historische oorzaak van deze problemen en betoogt dat er geen publiek gezondheidssysteem bestaat. Verzoeker is daarom de mening toegedaan dat hij geen toegang heeft tot de basiszorgen. Bovendien is de medische verzorging via een privékliniek uitgesloten gezien zijn financiële situatie. Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient verweerder niet alleen een kwalitatieve behandeling van zijn aandoeningen te garanderen in zijn land van herkomst doch dient verweerder tevens de toegankelijkheid van deze behandelingen na te gaan.

In een tweede onderdeel van het middel betwist verzoeker het motief dat hij volgens de wet nr. 2003/15 gratis medische zorgen kan genieten terwijl hij niet gehuwd is, niet jonger dan 5 jaar is en geen wees is, waardoor deze wet op hem niet van toepassing is. Verzoeker zal geen toegang hebben tot de basiszorgen voorzien door de overheid. Dit wordt bevestigd in een rapport van de Europese Commissie. Bovendien zijn de arbeidsomstandigheden en vooruitzichten zeer slecht in Kosovo. Verzoeker citeert uit het persartikel van OIT. De loutere vaststelling dat hij niet arbeidsongeschikt is verklaard, betekent niet dat hij zal kunnen werken en voor zijn medicamenten zal kunnen instaan.

2.2 De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is nagegaan of de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn. Verweerder verwijst naar het advies van de arts-adviseur waaruit blijkt dat de medicatie en behandeling van de aandoeningen van verzoeker beschikbaar zijn in Kosovo. Tevens is verweerder de toegankelijkheid nagegaan. Verweerder verwijst naar een rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie van 1 december 2009 waaruit blijkt dat essentiële geneesmiddelen gratis beschikbaar zijn in alle gezondheidsinstellingen. Voor de behandeling en opvolging kan verzoeker terecht in de lokale medische centra/poliklinieken of in gespecialiseerde centra van Pristina. Verweerder verwijst tevens naar een wet nr. 2003/15 betreffende het stelsel van sociale bijstand. Verweerder stelt dat blijkens deze wet in financiële steun wordt voorzien voor gezinnen waarin alle leden nood hebben aan sociale steun en niet in staat zijn om te werken of indien één lid afhankelijk is van sociale steun en een kind heeft onder de vijf jaar of wees is. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dient hij niet gehuwd te zijn of jonger dan vijf jaar of wees te zijn doch volstaat dat hij nood heeft aan sociale steun en niet in staat is om te werken. Verzoeker betwist overigens niet dat hij weldegelijk in staat is te werken en dat hij niet arbeidsongeschikt is verklaard.

Uit de voorhanden zijnde informatie zoals deze blijkt uit het administratief dossier, blijkt niet dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. Verzoeker weerlegt de informatie niet door te verwijzen naar een persartikel van 1999 waarin wordt gewezen op structurele problemen in de gezondheidssector in Kosovo doch waaruit niet blijkt dat verzoeker voor een verdere behandeling en opvolging van zijn aandoening en medicatie niet terecht kan in Kosovo. Het rapport waarnaar verzoeker verwijst, spreekt deze informatie geenszins tegen, doch haalt enkel aan dat het niet zo gemakkelijk is om gratis toegang te krijgen tot medische hulp.

In zoverre verzoeker meent dat zijn terugkeer naar Kosovo een schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en daarbij de nadruk legt op de volgens hem financiële ontoegankelijkheid van de medische zorgen, wijst de Raad er op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een *"reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit"* of een *"reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling"*, zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: *"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)"* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 9).

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van het nieuwe artikel 9ter in de Vreemdelingenwet) dat: *"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens"* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35). Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat *"de term «reëel risico»*

(...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM.” (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.).

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 “inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”. De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen “*subsidaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...*”, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielpcedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Na het belang onderstreept te hebben van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot het aangevoerde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en bijgevolg dus met betrekking tot huidige beroep is het dan ook logisch om deze rechtspraak van naderbij te bekijken.

In de zaak N. v. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In deze zaak oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. De ambtenaar-geneesheer concludeert echter dat de aandoening van verzoeker geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling om reden dat de behandeling beschikbaar is in Kosovo. De ambtenaar-geneesheer is van oordeel dat verzoeker kan reizen en dat hij ondersteuning door familie en derden goed kan gebruiken maar “echte mantelzorg” niet nodig heeft. Wat de toegankelijkheid betreft, haalt hij aan dat de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging aanwezig zijn.

Verzoeker verwijst naar een persartikel en een rapport van de Europese Commissie waarbij hij benadrukt dat de toegang tot medische zorg in Kosovo zorgwekkend is. Uit de hierboven aangehaalde door het EHRM in Grote Kamer vastgestelde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert, blijkt dat artikel 3 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt om verzoeker in België verder te behandelen voor zijn aandoening omdat het Kosovaars systeem van gezondheidszorg niet zou voldoen aan de Belgische standaarden of omdat de medische zorgen moeilijker toegankelijk zijn. Tevens blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoeker, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Met zijn betoog waarbij op zeer algemene wijze wordt gesteld dat het gezondheidssysteem in Kosovo te kampen heeft met fundamentele en structurele problemen en dat de medische zorgen niet ‘gratis’ toegankelijk zijn, slaagt verzoeker er niet in een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan te tonen. Het feit dat het niet gemakkelijk is om werk te vinden in Kosovo, doet hieraan geen afbreuk.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen te verkrijgen, dient de Raad erop te wijzen dat zij als annulatierechter optreedt en niet als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met ander woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker laat uiteen te zetten op welke wijze artikel 23 van de Grondwet wordt geschonden door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is genomen zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier. Er is niet gemotiveerd met betrekking tot de in de aanvraag aangehaalde elementen betreffende het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, noch met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheden en de elementen ten gronde voor een humanitaire verblijfsmachtiging. De Raad van State heeft geoordeeld dat geen maatregel van verwijdering kan worden genomen zonder vooraf te oordelen over de verblijfsaanvraag. Op het ogenblik dat het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen, heeft verweerder niet geoordeeld over de elementen die hij bij zijn medische aanvraag heeft toegevoegd en waarbij hij om de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 heeft verzocht. Verweerder heeft zonder rekening te houden met alle door hem aangehaalde elementen in zijn verblijfsaanvraag de bestreden beslissing genomen en schendt hierdoor de formele motiveringsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS

19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat wat de ziekte van verzoeker betreft, hoewel ze kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker indien deze niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd, er *in casu* geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling daar de medische zorgen, behandeling en opvolging zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst en dat er geen bezwaar is om te reizen.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten te motiveren met betrekking tot de door hem aangehaalde elementen om hem een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe te staan.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

"Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: een arbeidscontract, het volgen van Franse lessen, ...) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met de 'humanitaire redenen' om een verblijfsmachtiging te bekomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verweerder oordeelt met betrekking tot de humanitaire elementen dat deze in het kader van een medische aanvraag niet worden beoordeeld doch dat verzoeker die meent te beschikken over buitengewone omstandigheden en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wenst te verkrijgen, beroep kan doen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De ingeroepen niet-medische argumenten vallen buiten de context van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker het niet eens is met de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker toont niet aan dat het motief dat “*de ingeroepen niet-medische argumenten vallen buiten de context van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet*”, kennelijk onredelijk is. Waar verzoeker betoogt dat de staatssecretaris vreemdelingen heeft uitgenodigd om de aanvraag tot een verblijfsmachtiging om medische redenen dan wel humanitaire redenen aan te vullen met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009, laat hij na dit *in concreto* aan te tonen. De Raad heeft geen kennis van een dergelijke uitnodiging. Bovendien is de instructie van 19 juli 2009 waarnaar wordt verwezen, vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. Er dient te worden vastgesteld, na de bespreking van dit middel en in het kader van het wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de mening zou zijn toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen humanitaire redenen heeft aangehaald waarover verweerder ten gronde (nog) geen beslissing heeft genomen, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (*cf.* RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag om humanitaire redenen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN